

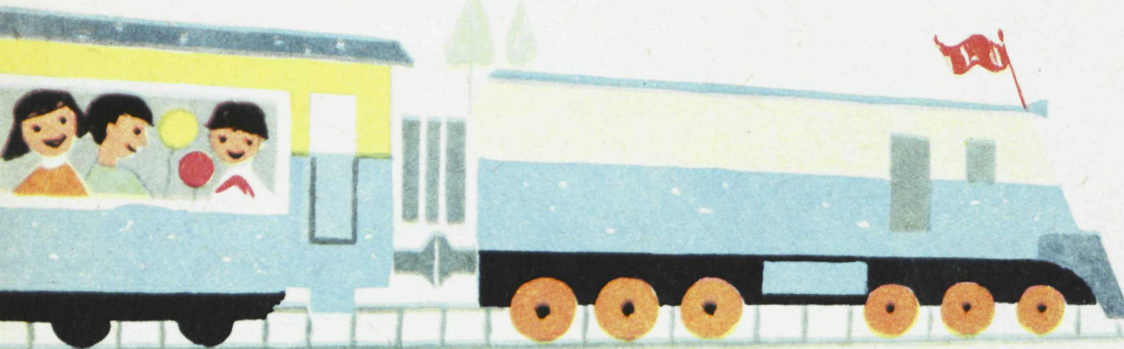
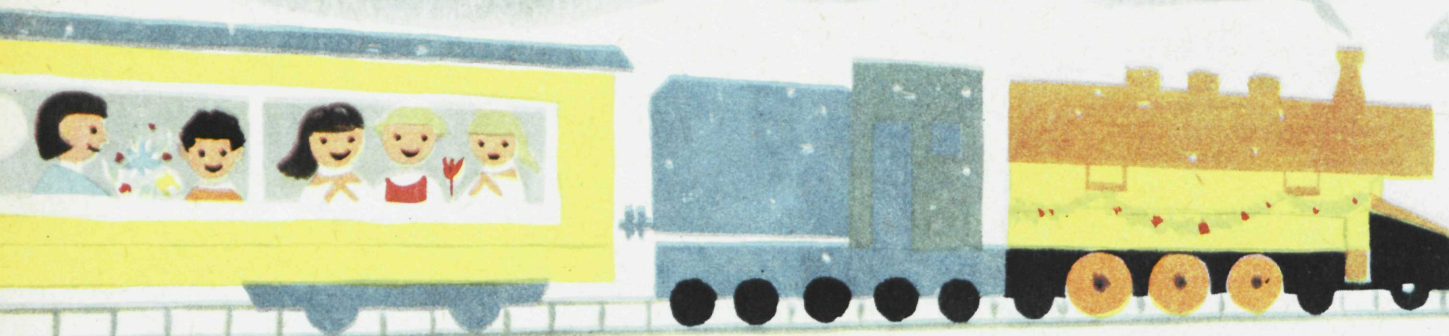
Т'А'НЕКЕ

NR. 6 1962

40

KAS SA TEAD, ET PIONEERIDEL ON KOMBES IGA KAHE AASTA JÄREL KOKKU TULLA? NIISUGUSTEL KOKKUTULEKUTEL PROOVITAKSE JÕUDU PALLIMÄNGUS, VÕISTELDAKSE RIVIOSKUSES, PADRIKUS ÕIGE TEE LEIDMISES JA VEEL PALJUDEL MUUDEL ALADEL. KOKKUTULEKUPÄEVADEL KERKIB TAVALISELT MÕNELE KAUNILE METSASERVALE TERVE TELKLINNAKE, SEST PIONEERE SÕIDAB SINNA KÕIGIST EESTI RAJONIDEST.

KINDLASTI TAHAD SA TEADA, MISPÄRAST PIONEERID NIIMOODI KOGU-NEVAD.

EESMÄRKE ON MITU. KOKKUTULEKUPÄEVADEL TEHAKSE KINDLAKS, MIS-SUGUSE KOOLI PIONEERID ON KÕIGE TUBLIMAD. ÜHTLASI ÕPITAKSE JUURDE PALJU UUT. PAREMATE PIONEERIDE KOGEMUSED SAAVAD SEAL JU KÕIKIDE OMAKS.

JUUNIKUU LÕPUL SÕIDAVAD PIONEERID JUBA VIIENDAT KORDA KOKKUTULEKULE. SEEKORD TALLINNA. TÄNAVUNE KOKKUTULEK ON PUHENDATUD SUURELE SUNNIPÄEVALE, PIONEERIORGANISATSIOONI 40. AASTAPÄEVALE. SELLEST OSA VÕTMA SAABUB ROHKEM PIONEERE, KUI ON NÄITEKS ELÄNIKKE VIJANDI LINNAS.

SUNNIPÄEVAPIDUSTUSTE TÕTTU PIONEERIDEL TÄNAVU VÕISTLUSI KAVAS EI OLE. SEE-EEST PEETAKSE SUUR LAULUPIDU. KUI SUL POLE VÕIMALUST ISE LAULUVALJAKULE MINNA, SIIS KINDLASTI KUULA OMA VANEMATE SÕPRADE KONSERTI RAADIO KAUDU.

SÕPRADE PIDUPÄEVAL

TÄHTIS SÜNDMUS

A. Jõgar

EILE TÄHTIS SÜNDMUS OLI –
UUDE SUURDE MAJJA KOLIS
ELAMA UKS PEREKOND.
TUTTAVAD NAD MEILE ON:
ISA, EMA, ATS JA TIIU,
TIIU NUKUKENE VIJU.

ATS ON TUBLI JOONISTAJA.
KOHE JOONISTAB TA MAJA,
MILLES ELASID NAD VAREM:

AGA UUS ON PALJU PAREM!

AKNA PEALE ENDA TEGI,
ET EI LÄHEKS KORTER SEGI.
SÕBRAD KÕIK TA KUTSUB KULLA –
TUBADES ON RUUMI KULLALT:

TULGE, POISID, HOMME MEILE!
MA UUT KODU NÄITAN TEILE.

JUSO JA JOSIKO

Kaugel Jaapanis elavad kaksikõde-venda Juso ja Josiko. Nende kodumaa asub tervenisti saartel.

Juso ja Josiko koduloodus on tujukas. Kevadel ja sügisel koguvad siin rannikutuuled rammu, kuni paisuvad raevutsevaks tormiks – taifuuniks. Taifuun lõhub sadamates laevu, tormab küladesse, linnadesse, ja ikka on järel häving. Taifuun ajab ka mere vihaseks: see tõstab urisedes pead, veeretades kaldale lainevalle, mis viivad kaasa ehitusi ja inimesi.

Taifuunid pole maa ainuke õnnetus. Aastate tagant lõhestavad maakoort värinad. Otsekui kellegi nähtamatu käsi kisub maa sisse praod, millesse upuvad tihti terved külad ja linnad, vajuvad riisi- ja sojaoapõllud ning apelsini- ja sidrunipuud.

Juso ja Josiko elavad mere kaldal. Nende isal on väike paat ja nende koduks punase katusega majake. On meri rahulik ja helde, on punase katusega majas ning kõikides teistes väikestes majades mere ääres rõõm ja täis kõhud. Juso ja Josiko mängivad siis vee ääres tühjade konservikarpidega. Jaapanis on küll toredaid kirevaid mänguasju, kuid need on rõõmuks teistele. Neile, kes ei ela väikestes majades, mille akendest vaatab iga päev sisse leivamure.

Juso on põlvini vees ja ujutab konservikarpi. See on tema paat, uhke ja kõige parem, ning Juso käib sellega merel kalu püü-

mas. Ta toob koju nii palju kalu, et ema silmad pole kunagi murest märjad...

Jaapani rahvatarkus räägib nii.

Poiss peab olema tugev nagu koi-nimeline kala, kes võib ujuda vastu kõige tugevamat voolu ja laskuda alla kõige kärestikulisemast mägijöest.

Tüdruk aga – nagu ploomiõis. Kuigi õiele sajab lund (Jaapanis õitsevad ploomid aprillis, kus mõnikord sajab ka lund), ei närbu need.

Juso ja Josiko tahavad olla just niisugused. Juhtub Juso vahest kukkuma või varba ära lööma, surub ta pisarad vapralt tagasi: äkki keegi näeb! Ega Josiko viletsam ole, kuigi on tüdruk.

Juso ja Josiko isal on kombeks lapsed kord aastas linnareisile kaasa võtta. Linna nimi on Hirošima.

Seal Hirošimas on Keskpargis mälestussammas – betoonist aatomipomm kolme tüdrukukesega. See on aatomiplahvatuse ohvrite mälestusmärk. 1945. aastal proovisid Ameerika rahamehed Jaapani linnade Hirošima ja Nagasaki elanike kallal surmasina – aatomipommi võimsust! Ei valutanud nende südamed tuhandete hukkunute pärast, ei sellepärast, et veel kümneid aastaid hiljem põevad inimesed aatomiplahvatusest tekkinud haigusi.

Sinna, selle samba juurde viibki isa oma lapsed. Ja ütleb: „Sõda on õudne. Sõda ei tohi enam kunagi korduda!“

Vallatud mustikad

MUDILASED MUSTIKAD
OLID VÄGA LUSTAKAD:

TULI NEILE KULLA SIIM,
ÄRA MINNES OLI KRIIM,

TULI NEILE KULLA KAI,
SÕI JA KOHE MUSTAKS SAI.

KARUGI SEAL RINGI KAHLAS,
MAITSES MUSTIKATE MAHLA.

PÄRAST MÖTLES: „LÄHEN JOON,
MUIDU MUSTAKS JÄÄB MU KOON.“

MUSTIKATE PLAAN LÄKS LUHTA –
VESI
PESI KARU PUHTAKS.

Illustreerinud E. PIKK

Pohlamari

MARI, MARI,
METSAMARI,
VÄIKE ROHELINE MARI,
OLED IKKA POHLAMARI?
KAS SIND PRAEGU SUUA VÕIB?
TEAN, ET OLED VÄGA MAITSEV,
MIKS SA TOORENA EI MAITSE?
SIISKI MARJA KOJU TÕIN,
NUKK MUL SEDA SUUA VÕIB.

Seeneline

MÄE TAGA METSAS KASVAS SEEN,
SUUR PUNAKIRJU KARBSEEN,
KEL PALJU MURKI SEES.
SEE OLI KURI SEEN.

MÄRT AGA OLI JULGE MEES,
MÄRT OLI VÄGA JULGE MEES,
TA PÄRIS ÜKSI METSAS KAIS.
SEST SEENEST KAUGELT MÕODA KAIS
JA KOJU MINNES KORV TAL TÄIS
SAI MAITSVAD KUKESEENI.
MÄRT TÕESTI KIITUST TEENIS.

KUIDAS SIILILAPSED PIDID SAAPAD SAAMA

ROOTSI MUINASJUTT

Siili-isa ja siiliemal oli kümme siililast. Nendega oli palju tegemist. Neljast või viiest oleks küllalt olnud, aga kümme – ja veel poisid! See oli tõesti liig. Siiliema puhastas päev läbi nende okkalisi kasukaid ja kuitas sokke.

Suvel jooksid siililapsed paljajalu. Aga sügisei muutus mets niiskeks ja jahedaks. Siililapsed tulid märgade jalgadega koju. Iga päev oli mõnel neist kõha või nohu. Siiliema muudkui keetis piparmündi- ja kummeli- teed. „Ei, talvel ei saa küll siililapsed paljajalu käia!” otsustas ta. Siiliema arvutas kaua ja leidis, et läheb tarvis nelikümmend saapakest. Neliküm- mend saapakest! Ta tõi kapist ussinaha ja läks pikakõrvalise jänku-rät- sepa juurde. „Kas saad, jänkuke, sellest nahast mu poistele talveks neli- kümmend saabast ömmelda?” küsis siiliema.

Rätsep lubas. Teisel päeval tõi ta ömmeldud saapad ise ära. „Vabanda, aga ussinahka jätkus ainult kahekümne saapa jaoks. Pead õpetama poi- sid kahel jalal käima. Igaüks saab ainult ühe paari.”

Siiliema tänas jänest ja läks rähni juurde. „Rähn, oi, rähn, saad sa mu poistele need kaksikümne saabast tallutada?” Rähn ej lasknud kaua paluda. „Olen selle tööga varsti valmis.”

Kui siiliema rähni juurest saapaid tooma läks, selgus, et rähnil ei jät- kunud kõigi kümne paari jaoks naelu. Ta oli tallutanud ainult kümme saabast ehk viis paari.

Asi oli halb. Siiliema muretses väga. Ta mõtles, et kui muidu ei saa, siis peab siilipoisid õpetama ühel jalal hüppama.

Saapaid pidi veel rasvatama. Sellepärast läks siiliema järve äärde saarma juurde. Aga kui ta teisel päeval saabaste järele tuli, selgus, et saarmal olid pooled saapad vette kukkunud. „Ära muretse,” ütles saar- mas, „saad ju ikkagi viis saabast tagasi! Siilipoisid saavad ühekaupa jalutamas käia.”

Kui siiliema koju tuli, mõeldi kaua aega, mis teha. See oli päris hull lugu! Viis saabast tuli kümne siilipoisi vahel jaotada ja igal siilipoisil oli pealegi neli jalga. „Parem lähme magama!” otsustas siili-isa. „Homme näeb see asi ehk lihtsam.”

Nad soovisid üksteisele head ööd ja uinusid kohe. Nad magasid nii kõvasti, et ei ärkanud ei järgmisel päeval, ei järgmisel nädalal ega järg- misel kuulgi. Ööd ja päevad kostis siilimajast vali norskamine.

Lugu on nimelt nii, et siilid magavad talv läbi. Alles kevadel nad ärka- vad. Sellepärast polegi siililastel talvesaapaid tarvis. Aga selle kõik oli siiliema unustanud.

Kord läksid kukk ja kana pähk-
lile. Kukk sai suure vaevaga pähkli-
puu otsa, aga kana jäi teda alla
ootama. Kukk võttis ühe pähkli ja
viskas selle kanale. Võttis teise,
viskas jälle kanale. Aga kui ta kol-
manda pähkli viskas, tabas see
kana silma.

„Oi,“ ehmus kukk, „olen mina
alles kobakäpp!“ Kuid kana ei
kuulnud ta hüüdu, vaid jooksis
koju. Teel kohtas ta härrat.

„Miks sa nutad?“ küsis härra.

„Nii kui viskas, tabas pähkel
silma.“

„Kes viskas?“

„Kukk viskas, kukk!“

„Las kukk tuleb mõisa! Möistan
ta üle õiglaselt kohut.“

Tuligi kukk mõisa. Härra karjub:
„Miks sa viskasid kanale pähkliga
silma?“

„Kulla härra, ega siis mina visa-
nud! Mina läksin pähklipuu otsa
pähklile. Aga pähklipuu kiikus ja
sellepärast kukkus pähkel kanale
silma. Mina ei ole süüdi!“

„Las tuleb pähklipuu minu
juurde!“

Pähklipuu tuligi. Härra küsis:
„Miks sa kiikusid? Sinu pärast kuk-
kus kanale pähkel silma.“

„Härra, ega mina ise kiikunud!
Kits näris mu koort ja pani minu kii-
kuma.“

„Las kits tuleb siia!“

Tuligi kits. Härra küsis temalt:

„Miks sa närisid pähklipuu koort?“

„Mul oli kõht tühi. Aga ma
poleks koort närinud, kui karjus
oleks mind korralikult söötnud.“

„Las karjus tuleb mõisa!“

Tuligi karjus. Härra küsis: „Miks
sa kitse ei söötnud?“

„Ma oleksin teda söötnud küll,
kui perenaine poleks mind petnud.
Perenaine lubas mulle hommiku-
eineks suure karaski küpsetada,
kuid ei küpsetanud.“

„Kus su perenaine on? Las ta
tuleb siia!“

Tuligi perenaine. Härra nõudis
karjudes: „Miks sa karjusele hom-
mikuks karaskit ei küpsetanud?“

„Aga härra ise ju käskis töölis-
tele vähem süüa anda!“

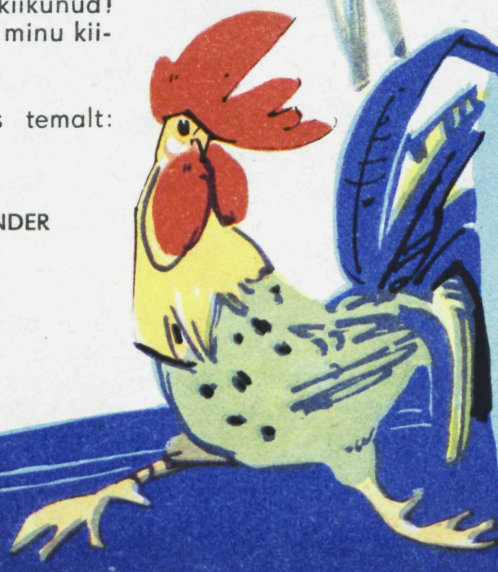
„Ah soo, jah! Mis õige, see
õige. Ütle kõigile, kes minu juurde
kaebama tulevad, et ma käsin neile
peksa anda.“

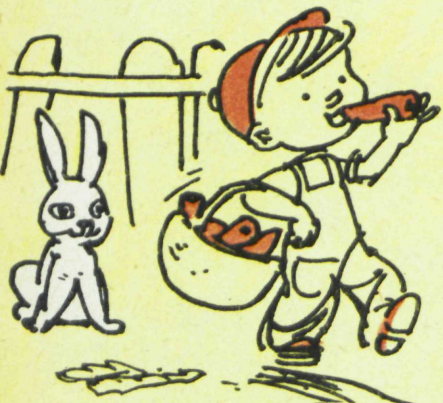
Vaata, missugune oli härra
õigus!

KUIDAS HÄRRA KOHUT MÖISTIS

LATI MUINASJUTT

Illustreerinud A. VENDER

KUIDAS MAIDU ENDALE JÄNKU SAI

H. Jõgisalu

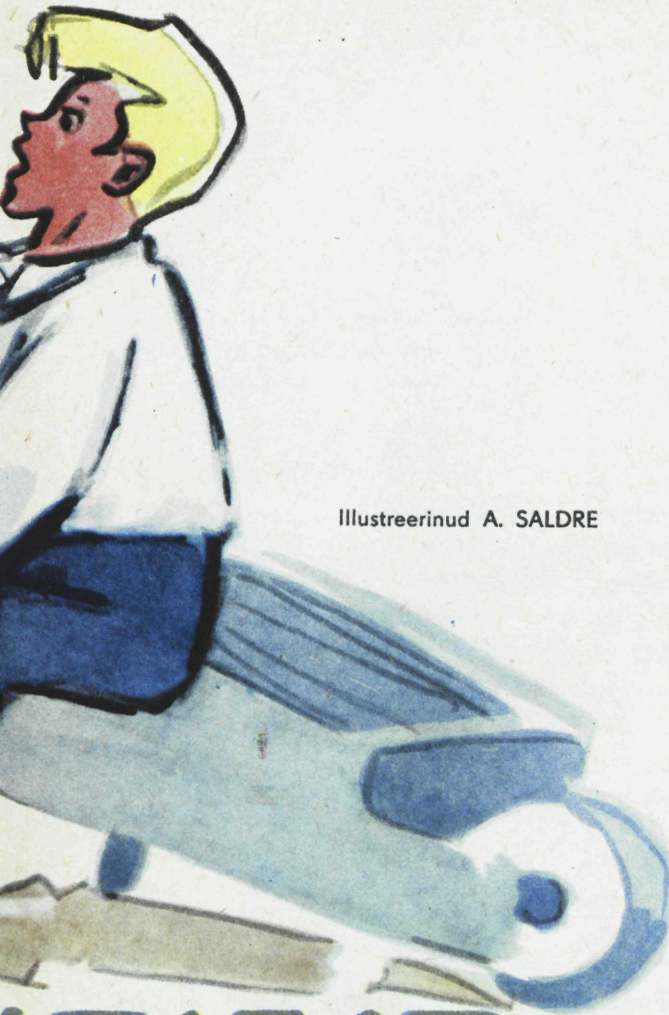

Sass ja Jass otsustasid kõrvitsaid kasvatada. Tippisid seemned lavasse idanema ja kumbki mõötis endale õppeaias katselapi. Sass tõi korviga kompostmulda, Jass sikutas viglaga sõnnikut. Rehitsesid ja kastsid mulda. Siblisid terve päeva.

Kui ilmad läksid soojaks, istutasid poisid taimed peenrale. Ilus kõrvits oli Sassil, veel ilusam Jassil. Ja kasvama hakkas jõudsasti – iga päevaga tuli lehti juurde.

Nädala pärast nägi Jass Sassi.

Illustreerinud A. SALDRE

ATAJAT

Jass: „Kust sina tuled, Sass?“

Sass: „Kõrvitsat vaatamast!“

Jass: „Mis sa temast vaatad?“

Sass: „Ega ma ainult vaadanud, kobestasin mulda ka!“

Jass: „Minu kõrvitsal oli kohe kobe muld. Sellepärast pole mul muretki!“

Möödus nädalat kaks. Jass juhtus Sassile vastu.

Jass: „Kuhu sa lähed, Sass?“

Sass: „Kõrvitsat kastma!“

Jass: „Mis tast kasta, alles tuli vihma!“

Sass: „Ega ma ainult kasta, väetan ka!“

Sass: „Mina väetasin kohe, kui istutasin!“

Läks kolm nädalat mööda. Jass ja Sass said tee peal kokku.

Jass: „Sass, kus sina käisid?“

Sass: „Kooliaias kõrvitsat tolmutamas. Öitseb parajasti.“

Jass: „Minu kõrvitsat tolmutavad mesilased. Mesilased on kõige paremad tolmutajad!“

Veel terve kuu ilusat suvevaheaega oli möödas, kui Sass ja Jass jälle kohtusid. Jass hõikas juba eemalt:

„Sass, mis kõrvits teeb?“

Sass: „Kasvab, tulin just rohimast!“

Jass: „Kas minu oma on juba suur?“

Sass: „Ei tea, mina sinu kõrvitsat ei näinud!“

Jass: „Kuidas ei näinud?“

Sass: „Sinu kõrvits on nii maltsade sisse kasvanud, et ei paistnud välja!“

Jass: „Sa mait, või maltsadesse kasvanud! Küll ma lähen ja näitan talle!“

Tuli sügis. Lapsed koristasid aias tomateid, kurke, peete ja porgandeid. Saak oli hea.

Hallade eest tulid ka kõrvitsad varjule viia. Sass kutsus Jassi:

„Kuule, Jass, tule aita kõrvitsat tõsta, üksinda ei jõua!“

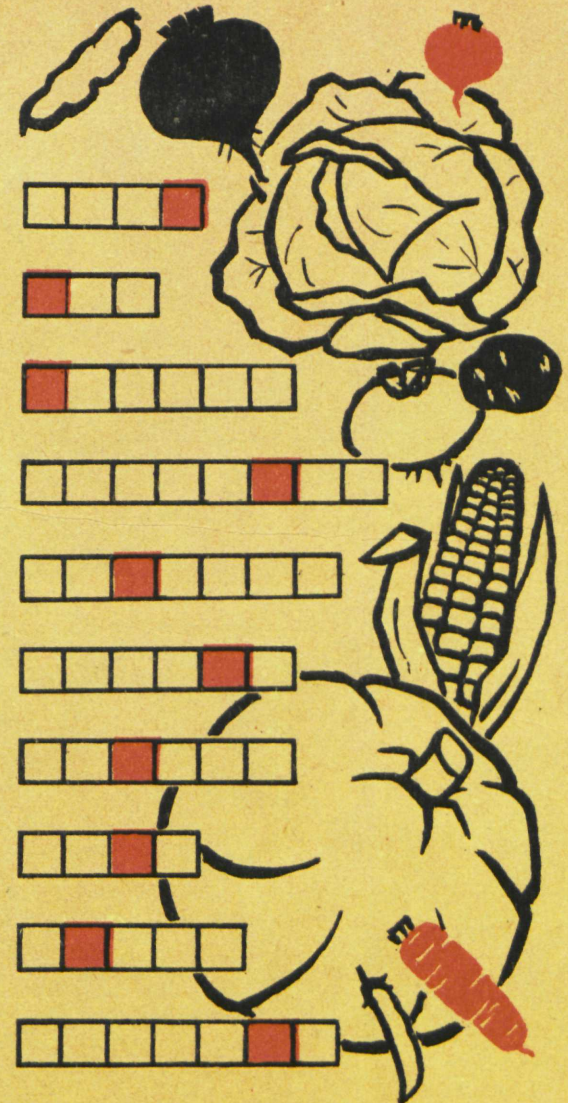
Küll käristasid ja kangutasid mehikesed, kuni kõrvitsa kärusse said. Kogu kool tuli suurt kõrvitsat vaatama ja Sassi kiitma. Siis aga küsisid lapsed:

„Jass, kus sinu kõrvits on? Kevadel istutasid kõige ilusama taime?“

Jass: „Taskus!“

Tõsi jah – Jassi teine pintsakutasku oli tõepoolest nagu natuke pungis.

ARVA

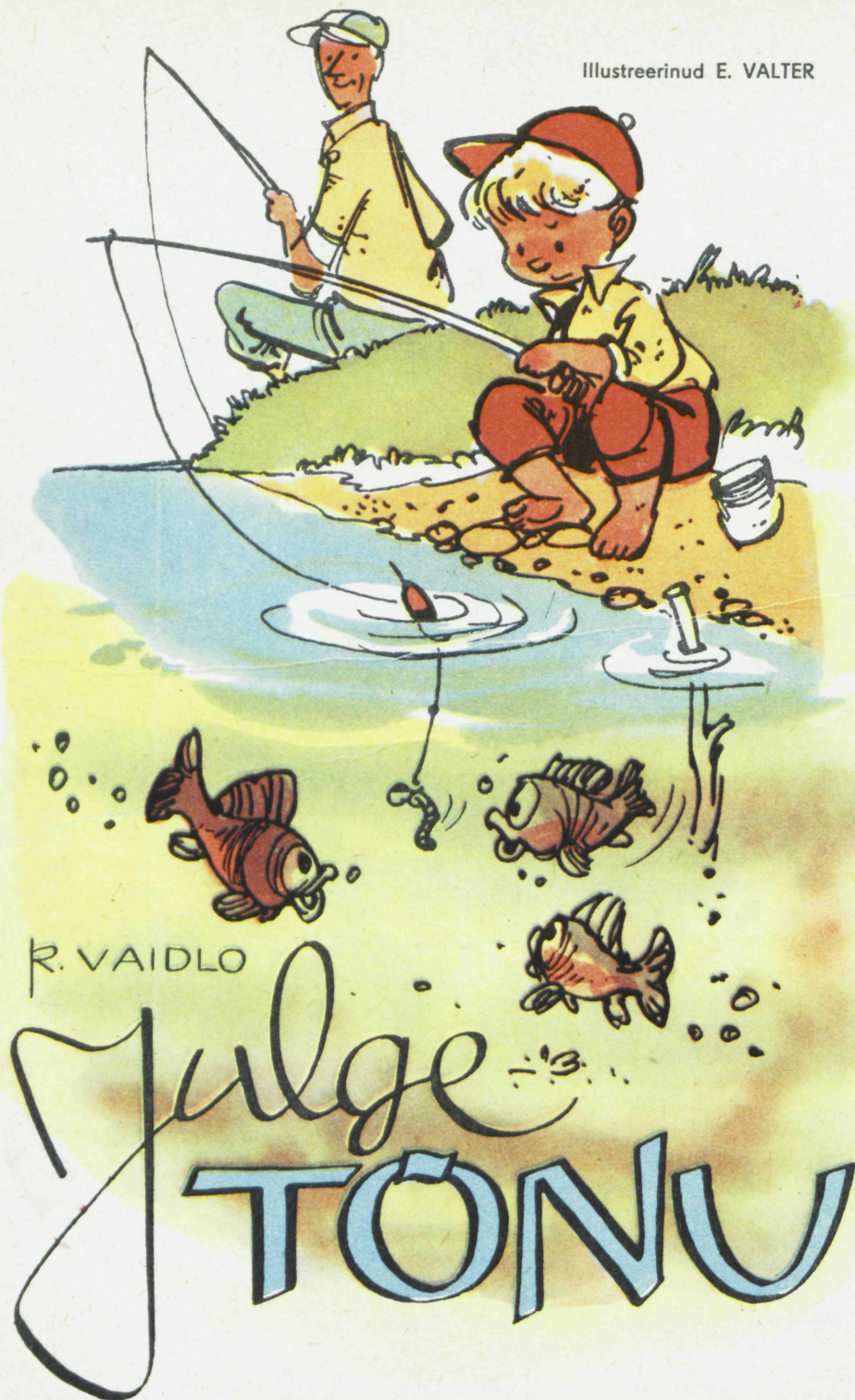

Täida kõik ruudukesed (ka punased) sobivate aedviljade ja põllukultuuride nimedega. Kui oled seda õigesti teinud, annavad punased ruudukesed ülalt alla lugedes ühe tähtsa põllukultuuri, mida nüüd rohkesti kasvatatakse.

Mis kultuur see on?

ÄRA!

Illustreerinud E. VALTER

Tõnu on juba tark poiss. Ta oskab lugeda, maju ja laevu joonistada ning teab mitut pikka laulu peast. Isale-emale on ta kauniste abiks: toob puid tupp, pühib teinekord põrandalt prahti kokku, mõistab autoratta mutreid lahti keerata ning ei tee oma väikesele õele Mal-le enam haiget.

Ühel õhtul oli Tõnul olnud kangesti huvitav tegevus ja voodimine oli jäänud seetõttu üsna hilja peale, olgugi et ema mitu korda meelde tuletas. Malle magas juba ammu. Aga kui Tõnu ükskord süngi sai, oli tema uni ei tea kuhu kadunud.

See-eest oli hommikul und ülearu, justkui oleks kellegi teise jagu nüüd Tõnule juurde antud. Väga vastumeelt oli tõusta. Ning kui ema juba küsis, et kas isa peab Tõnule vedru alla tegema, kui ta muidu voodist välja ei saa, tõusis poiss lõpuks üles ja hakkas riidesse panema. Näoilme aga oli Tõnul niisugune, nagu oleks ta söönud midagi hirmus haput.

Isa oli läinud garaaži autot käima panema ja kui ta nüüd uuesti tupp tuli, sai ta kuulda väga imelikke asju.

„Tead sa, isa,“ ütles ema talle,

„nüüd on meil küll paha lugu. Mul pole teile midagi süüa anda, sest putru sa enam süüa ei tohi. Pudrusöömine tegevat inimese haigeks, nagu Tõnu mulle just praegu rääkis. Ja veekraani ligi ära sa ka enam mine, sest pesemine pidi palavikku tekitama.“

Isa vaatas laua ääres pudru-taldrikut põrnitsevat Tõnu ja jäi päris muresse.

„No mis sa oskad öelda!“ kahetses ta. „Siis tuleb hästi ettevaatlik olla. Ega ma vist tohigi täna Tõnu järve äärde ühes võtta, sest kui juba kraanivee katsumine palavikku toob, mis siis veel järvest rääkida, kus vett on palju rohkem. Ning see kompvekikott, ema, katsu ka kuhugi kaugemale ära peita, sest kui juba puder põdema paneb, siis kompvek võib korra-pealt kopsupõletiku tuua!“

Ei tea, kuidas asjad oleksid edasi arenenud, kui mitte Tõnu poleks äkki enam sugugi pudru-palavikku kartnud, oma taldriku tühjaks sõi ning pärast suud-sil-mad kraani all puhtaks pesi. Kui isa seda nägi, ei kartnud ka tema enam midagi ja võttis Tõnu järvele kala püüdma kaasa.

KULALINE OLI KORSTNAS

Mina jutustan teile siin sellest, mis meil ükskord koolis juhtus. Oli vahetund. Teise ja neljanda klassi õpilased rääkisid, et nende klassis kostab korstnast krabinat. Meie ja õpetaja mõtlesime, et ei tea, mis seal võib olla. Tundsime selle krabina vastu suurt huvi. Läksime sinna klassi. Olime hästi tasa ja kuulasime. Tõesti – korstnas krabises midagi! Õpetaja astus siis toolile ja lükkas ventilaatori lahti. Vaatasime kõik korstnasse ja nägime mingisugust lindu. Kuid ta ei mahtunud ventilaatori avast välja lendama. Seejärel viimaks lendas tahmaukse kaudu klassi, otse vastu akn klaasi. Aare võttis linnu kinni ja laskis avatud aknast välja.

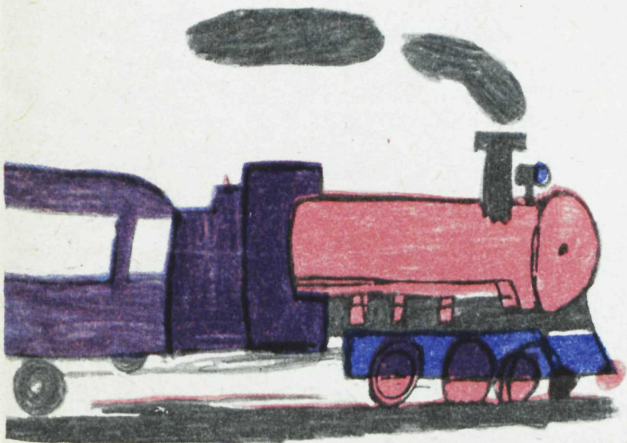
Mina kartsin seda lindu. Ta oli suur ja must. Nägime veel, kuidas ta naabermaja katusele lendas ja teistele hakkidele oma õnnelikust pääsemisest jutustas.

MARET JÖGISAAR,
Kaiavere Algkooli III klassi
oktoobrilaps

„Poiss ja sokk“ – joonistanud SIIRI VESTLI, Tallinna 46. Keskkooli I-a klassi õpilane.

TEEME LÄHTI

„Vedur“ – joonistanud 6-aastane HENN ROOS Võru rajoonist.

SUVEL

KULL ON TÄNA ILUS ILM!
LASTEL RÕOMUST SARAB SILM.
PALJU LILLI LUHAL TÄRKAB,
LEPATRIINU LEHEL ÄRKAB.

LIBLIKAD KA LENDLEVAD,
VÄGA VALLATUD ON NAD.
PÄIKE VAATAB NAERDES ALLA,
MEILE KULLAKIIRI KALLAB.

MARJE SAARMETS,
Tallinna 29. 8-kl. Kooli III-a klassi
õpilane

HIUMAA

OLEME NUUD HIUMAAL,
PÄRIS KIVIKLIBU MAAL.
MERI ON SIIN IGAL POOL –
MERE ÄÄRES ASUB KOOL.

HIUMAAL ON VÄIKSEM VELI,
KASSARI ON TEMA NIMI.
KASSARIL ME SUVITAME,
ENNAST PRUUNIKS PÕLETAME.

MARE PURDE,
Tallinna 27. 8-kl. Kooli IV klassi
õpilane

POSTIPÄUNNA!

„Maastik“ – joonistanud AIN LUUK Kohila 8-kl. Kooli III-b klassi õpilane.

S P O R D I P O I S S T I I T

Ma ei olnud varem kunagi sportinud. Pioneerilaagris me algul ka sporti ei teinud. Kuid siis tuli hästi soe ilm ja me läksime jõe äärde.

„Kes teist ujuda oskab?“ küsis seal kasvataja.

„Mina oskan, käed põhjas,“ lausus Kalev.

„Mina jälle oskan suure täispuhutud konnaga,“ kostis Tiina.

„Aga mina oskan päriselt. Minu vend käib spordikoolis, tema õpetas mind ujuma,“ seletas Tiit pikalt.

Mina arvasin, et Tiit luiskab. Tema lõpetas kevadel alles esimese klassi. Mina aga lõpetasin juba teise klassi, kuid päriselt ujuda küll ei osanud.

Kasvataja arvas vist samuti, sest ta ütles kohe: „Tiit, näita meile, kuidas sa ujud!“

Tiit võttis särgi seljast, sandaalid jalast ja sulpsatas vette. Ja ujuski! Ta ujus nagu koer. Vesi pritsis ta kõrval kõrgele. Siis pööras Tiit ümber ja ujus tagasi. Tagasi ujus ta konnamoodi. Kui ta aga jõudis üsna

kalda lähedale, tõstis äkki käed üles ja kadus vee alla.

„Uppus!“ hüüdis Tiina kõvasti.

„Tiit uppus!“ hädaldas Kalev.

Ka mina sattusin ärevusse. Ainult kasvataja seisis rahulikult. Varsti kerkis Tiidu peanupp uuesti vee peale. Ta naeratas meile rõõmsalt ja hõikas: „Tere hommikust!“

„Tiit, sa oskad hästi ujuda!“ kiitis kasvataja.

Ka meie tahtsime kõik kohe hästi osata ujuda, ja hakkasimegi kaldal ujumisliigutusi õppima. Tiit näitas meile ette ja meie püüdsime järele teha. Pärast seda läksime vette. Seekord me veel küll ujumist selgeks ei saanud, sest korraka käis kõva kargatus.

„Kuum päev tõi äikese välja,“ ütles kasvataja ja meie pidime laagrisse tagasi minema.

Istusime siis verandal ja vaatasime pealt, kuidas suured poisid ja tüdrukud lauaten-

nist mängisid. Kõps ja kõps hüppas valge pall üle võrgu. Kui me tükk aega olime nende mängu vaadanud, pöördus üks pikk tüdruk lahkelt meie poole: „Noh, tulge ka mängima! On teie hulgas keegi, kes tahaks proovida?“

„Mina tahan!“ tõusis Tiit julgelt püsti. Võttis reketi ja lõi koksti palli pihta. Iga kord kui pall tuli, lõi ta muudkui koksti selle tagasi.

„Sa ju oskad mängida!“ imestas pikk tüdruk.

„Oskan,“ kinnitas Tiit ja lisas: „Minu vend käib spordikoolis. Tema õpetas.“

Õige pea kogunes palju suuri poisse ja tüdrukuid pallilaua ümber. Tulid kasvatajad ja isegi kokatädi tuli kõögist. Nad kõik tahtsid näha, kuidas meie Tiit mängib, ja aina kiitsid teda.

Meil oli selle üle kangesti hea meel. Ja õhtul, kui magama läksime, siis rääkisime, et hakkame kõik sportlasteks. Ja nüüd me teemegi pioneerilaagris iga päev sporti.

H. RAAG

Illustreerinud V. KOTKAS

Liivakastis on tore mängida. Ehitame sinna kolhoosi! Kolhoosi keskusehoone ja kioski ehitame tikutoosidest, karjalauda aga niiskest liivast või kolmest lamedast kivist, nii et kaks kivi jäävad külgedeks ja kolmas katuseks. Kõnniteed ja tarad teeme väikestest kivikestest ja puupulkadest. Puudeks sobivad hästi männi- ja kuuseoksad, samuti lehtpuude oksad ja samblad. Tee äärde istutame lilled. Basseini ja purskkaevu saame liiva sisse pandud kellukest. Vala vesi basseini!

Kolhoosi õuel on ka lipuvarras. Selleks kasutame sirget pulgakest ja lipuks tükikest punast paberit.

Kolhoosipõldudele paneme kasvama vilja, ristikheina ja maisi. Maisiks võivad olla näiteks pohlavarred.

Nüüd muretseme farmidesse ka elanikud. Lehmad lõikame puupulkadest. Peaosasse teeme väikese sälgu ja selja laiguliseks. Hobused saame okslikust puust, nii et kaelaks jääb oks. Väikesest puupilpast saba paneme noaga tehtud lõhesse. Lammasteks sobivad hästi takjanupukesed. Teised farmielanikud meisterdame käbidest ja tammetõrudest. Tikukesed paneme jalgadeks, puupilpakesed kõrvadeks, lõngadest ja sulgedest teeme sabad. Kukkede ja kanade peadeks kasutame taimede õienupukesi ja marju. Teeme neid mitu tükki.

Ja nüüd võibki mäng alata!

UUS KUNINGAS

Kevadel, kui soojalt paist-
ma hakkas, ärkas talve-
unest. suur kiidu+
oli kohe kohal ja sõnas: „Kas sa,
 + ka tead, kes nüüd loo-
made on?“, Eks ikka
nohises unine „Ei ole enam!“
kilkas „ laskis
maha ja kogu metsapere —
 ja , ja ,
ja , ja nii edasi —

valis mind uueks : „Tohoo!“ eh-
mus . „Kas siis...“ ei
lasknud tal mõtet lõpetada, vaid
praalis edasi: „Nüüd kardavad mind
kõik— ja
 ja...“ Samal hetkel
hiilis ühe tagant välja.
Niipea kui teda märkas,
pani ta + kiirelt plagama.
„Kuhu nüüd?“ imestas
Mis te,
 arvate, miks
minema jooksis?

Uuepäev

H. JURISSON

Unepilvest unevihma sajab,
timm-tamm aknatrummil kajab.
Piisad on nii imepeenikesed,
kärbssetütar nendes silmi peseb.

Unepilv on õrn ja päris hele
ega ole varjuks tähtedele,
tema ümber mustana kui nõgi
voolab vaikne pimedusejõgi.

Seal, kus päeval kraanad surisesid,
kivi kivil uinudes nüüd lesib.
Aga kuu, näe, müürile on kippund,
vaat kui jääb veel kraana külge rippu.

Rattaid puhkavad kõik autod, bussid,
jalas krobelsed kummissussid.
Trammidel kui lepatriinuparvel
ööks on longu lastud katsesarved.

Ainult kiisud käivad mööda linna,
neil on tarvis lauluproovi minna.
„Kõssa, kött, et oleks lõppend kära!“
öövaht ajab kiisud hoovist ära.

Unenägu vargsi tuppa piilub,
pildiraamat siidist mantli siilus.
Aga unevihma sajab, sajab,
timm-tamm aknatrummil kajab.

Illustreerinud I. LINNAT

ELKND Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 6 – 1962.
Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigna.

Toimetaja asetäitja O. Saar. Kunstiline toimetaja E. PIKK

Ajalehede-Ajakirjajade Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Laduda antud 3. V 1962. Trükkida antud 6. VI 1962. Trüktory 46 800. Paber 60 X 90, 1/4.

Trükkipoognaid 2. Arvutuspõgnaid 4. MB-03588. Tellimise nr. 663

Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber 15 kor.

Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Esikaanel M. KERNUMEHE
joonistus „Pioneeride pidupäeval“

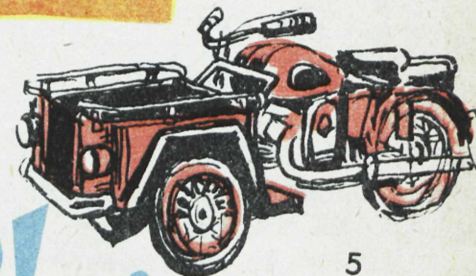
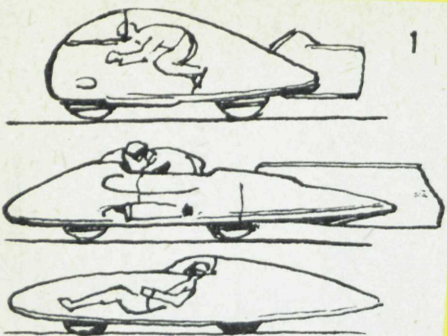
Niisugune võidukihutamine, nagu sa näed pildil 2, on julgete sport. Mootorrattad tuiskavad ju mööda võidusoidurada rohkem kui sada kilomeetrit tunnis! Aga et kiirus oleks veelgi suurem, selleks ehitatakse võidusoiduratastele ümber isesugused tilgakujulised kered (pilt 1).

Kuid mootorrattaid ei ehitata ainult võidukihutamiseks. Tänavatel ja teedel liigub veel palju niisuguseid mootorrattaid, mis kergendavad inimeste tööd ja jalavaeva. Uhed on päris harilikud. Neid sa muidugi tunnud. Teised on aga sellised, mille kohta esimesel pilgul ei oskagi öelda, et nende ehitamisel on kasutatud mootorratta mootorit. Need on näiteks mitmesugused kaubaveokärad (pildil 3, 5, 8). Mootorratta mootor paneb liikuma ka invaliidisõiduki (pilt 4). Hiinas on aga välja mõeldud takso-mootorratas, kus reisijad istuvad taga ja juht ees (pilt 6).

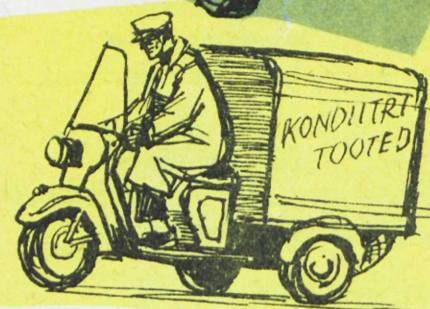
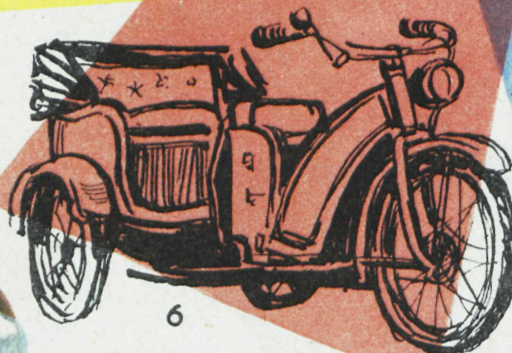
Ja lõpuks: 1. mai rongkäigus Tallinnas sõitis niisugune nelja rattaga mootorratas, nagu näha pildil 7. Selle ehitasid Tallinna 2. Keskkooli noored meistrihemed. Seda ütumoodi võidusoidumasinat nimetatakse kartiks.

Näete siis, kui palju on mootorrataste peres erineva välimusega ödesid-vendi!

Joonistanud O. SOANS

PÖRR!...

PÖRR!...

PÖRR!...